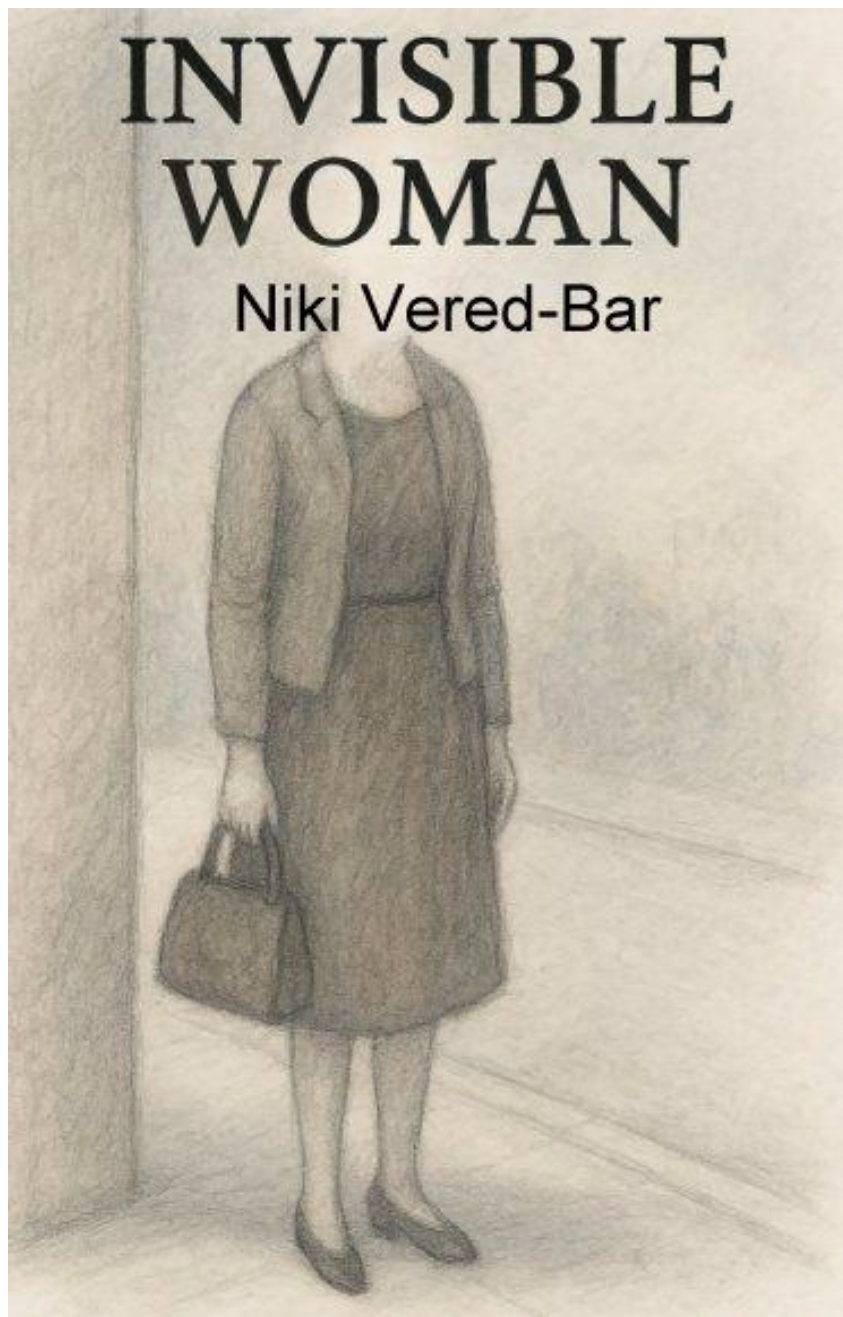

INVISIBLE WOMAN

Niki Vered-Bar

האישה הבלתי נראית

ניקי ורד-בר

יום אחד נולדתי.

עוד לא ידעתי זאת, אבל הייתי כמעט ממש בלתי נראית.

"תיזהרי, יקירתי," אמר אבי לאמי, "הרגע השלכת

את המעיל שלך על מיטת התינוקת!"

"יקירתי! הרגע הנחת את קערת המרק על התינוקת!"

כיוון שלא ראו אותי, פיתחתי את עוצמת קולי והצלחתי להשמיע יללות מתבכיינות בעוצמה 4, עם דציבלים משתוללים, שאפילו טרזן היה מקנא בהן...
בני המשפחה נאלצו להצטייד באטמי אוזניים.

בגן הילדים הייתי בקושי מורגשת.
לא השתתפתי בשום דבר, והתעלמו ממני עד שיום אחד, מונעת בכוחו של גמל פראי, בטוחה בקולי המפותח להפליא והצורם להפליא, טיפסתי על השולחן שלי, זקופה ונוקשה כאילו גיהצו אותי, והתחלתי לדקלם את כל כתביו של ויקטור הוגו.
אה... לא, לא את כל כתביו... הספקתי רק את השורות הראשונות, כי שאר הילדים התנפלו עליי, ותוך רגע סתמו לי את הפה עם הגרביים שלי.

לבי התמלא אושר: אם כך, באמת הייתי קיימת! אני קיימת! וכך, מקפצת, מזמזמת לעצמי ומאושרת, חזרתי הביתה.

אבל כבר במבואה ציפתה לי אכזבה מרה. פועלים התקינו לנו טלוויזיה חדשה, והשליכו ברשלנות את ארגז הקרטון שלה, מבלי לשים לב שאני נמצאת בדיוק מתחתיו.

איש לא הבחין בדבר, ולכן לא זזתי והחלטתי להירדם לי בשקט. למחרת בבוקר, מוקדם מאוד, כשהשמש רק התחילה להציץ מאחורי הברומטר, אחד מאחיי, עדיין מנומנם, מפהק בכל כוחו, בעט בעיטה אדירה בקרטון, מבלי לדעת שאני ישנה בתוכו.

עוצמת הדציבלים שלי העירה את כל הבית, וכולם התחילו לצעוק:

– מה זה? אזעקה?

– למה אף אחד לא זורק כבר את הקרטון הזה?

– הטלוויזיה נפגעה?

– אני מרגיש שעוד רגע שוב יהיה לי מיגרנה!
רק אחרי שכולם יצאו, העזתי לצאת מארגז הקרטון.

הילדות, גיל ההתבגרות והנעורים נמשכו באותו דפוס.
לא ראו אותי, וכשכבר ראו אותי – זו לא הייתי אני.
בתיכון קיבלתי מדי שנה את אותן הערות מהמורים:
– תלמידה רפאית. אינה נראית בשטח.
– נוכחות חיוורת במיוחד.
– אין לי מושג מי זאת!
– אינה מותירה שום רשם בנוכחותה.
– ההיעדר קודם למהות.

אחר כך הגיעו ניסיונות הפלירטוט עם הבנים.

אף אחד מהם מעולם לא הזמין אותי לרקוד. תמיד נשארתי בשולי רחבת הריקודים, כמו גרב ישנה ודהויה. למען האמת, דווקא הייתי די חמודה: חייכנית, האוזניים למופת, מטופחת, מסורקת, לבושה יפה, נקייה... באמת, באמת שלא היה חסר לי שום דבר. התאמת לי לגמרי לאופנה של אותם ימים.

למדתי ציור. אפילו זכיתי להצלחות אחדות. כשהציגו את הציורים שלי, שמעתי הערות נלהבות: "מדהים! זה כבר כמעט גאונות!"

אבל כשמישהו שאל את אותו מתפעל — או את כל המתפעלים — אם הם מתכוונים לקנות אחד מהציורים, התשובות היו נחרצות לא פחות מההתלהבות שלהם: "מה? את זה? אצלי בבית? בחיים לא!!!"

פניתי גם לשירה, ואפילו הצלחתי לרגש כמה משוררים עד דמעות. אבל כשהם התרחקו ממני, שמעתי אותם מחליפים ביניהם הערות קצת פחות מחמיאות:

“חסר כל משמעות! אין קצב! מדכא עד מוות! צורם!”
אפילו היה אחד שאמר:
“זה חרא של שירה!”
הסמקתי כמו עגבנייה ירוקה.

כך הגעתי לכתיבת רומנים.

אלה שהסכימו לקרוא אותם — לאחר שקיבלו תשלום נדיב כדי להסכים
למשימה המפרכת הזאת — היו תמימי דעים:
"פרס גונקור! לפחות! זה מקורי, קולח, צלול ומרתק!"
לאור כל העדויות הנלהבות האלה, הרומנים פורסמו.
כן, הם פורסמו... אבל... אבל... עד היום לא נמצא אפילו קורא אחד
שקנה אחד מספריי.

טוב, נמשך...

בניתי אתרי אינטרנט, יצרתי יצירות אמנות קטנות. אפשר היה למצוא
בהם כל מה שאפשר לחפש ברשת: מצחיק, אבסורדי, מרגש, קליל,
שימושי, מיותר...

עמודים על גבי עמודים, מאמרים בלי סוף, מכל הבא ליד!
מבקרים: אחד.

הוא אפילו הסגיר את עצמו בכתבה בעיתון, והודה שטעה, שלא הסתכל
היטב.

מאז הוא החליף משקפיים, ונשבע שלעולם לא יחזור על הטעות הזאת.
לדבריו, לא לקח לו הרבה זמן להבין שהאתר הזה לא שווה אפילו קיסם
שיניים, והוא נמלט ממנו מיד... → (nikibar.com)

פניתי למגדת עתידות ידועה, גברת עתידוש, שנהנתה ממוניטין
מצוינים.

היא קיבלה את לקוחותיה בביתה והכניסה אותי... לחדר האמבטיה.

התיישבנו: היא על הבידה, ואני על שפת האמבטיה.

שאלתי אותה אם לפחות היא מסוגלת לראות אותי.

לרוע המזל, כדור הבדולח שלה בדיוק נשבר.

בכנות נוגעת ללב היא הודתה שאינה רואה דבר, ושהיא ממש מצטערת,
כי הייתה שמחה מאוד להכיר אותי.

אור זוהר, זורח ומאיר נדלק לי בראש.
 פרצתי בבכי של אושר. כל כך התרגשתי לפגוש סוף-סוף מישהי
 שהייתה רוצה להכיר אותי.
 כשעמדתי לצאת, היא הוסיפה:
 – זה יהיה 200 אירו.
 – אבל... לא ראית כלום!
 – אני בכל זאת לא אחראית לכך שאת בלתי נראית!
 לא היה לי מה להשיב על כך. היא צדקה!

בבניין שבו גרתי התגורר שכן, שהתעלם ממני לחלוטין.
 כמעט בכל פעם שחלפתי על פניו הייתי מחייכת אליו ואומרת: "שלום!"
 מכל הלב.
 הוא היה מפנה אליי את במבט תרדמתי, כאילו שאל את עצמו:
 "אני מכיר אותה?... איפה כבר ראיתי אותה?..."

ובכל זאת, כבר יותר מעשר שנים גרנו באותו בניין.
 כמעט נפגשנו מדי יום.
 ערב אחד נשמעה דפיקה בדלתי. זה היה השכן.
 "סליחה", אמר, "אולי יש לך פטיש שאפשר לשאול?"
 עניתי לו שאני מנהלת תחנת רכבת, וביקשתי ממנו לא להישען, כי הים
 קצת סוער היום.

הוא החוויר, קפץ לאחור, התנצל וחזר במהירות לדירתו.
 מיהרתי לסגור את הדלת, לפני שיגלה שאני בלתי נראית.

רציתי לעבוד, להתפרנס, ולקנות לי לימונים, למשל.
 אה, דווקא עשיתי כמה עבודות מזדמנות.

עבדתי כחופפת במספרה, אבל שוב ושוב התלוננו שאני שוכחת לשטוף
 את הלקוחות, ושולחת אותן אל הספר כשהן עדיין מכוסות בקצף.
 גם הייתי העוזרת של קוסם. שיתוף הפעולה בינינו לא נמשך זמן רב:

כבר במופע הראשון הוא העלים אותי — אבראקדברא! — אבל מעולם לא הצליח למצוא אותי שוב.

עבדתי גם עם צוות של צבעי בניין. זה היה דווקא התפקיד המוצלח ביותר שלי: לא בלטתי, ולפעמים אפילו התבלבלו ביני לבין הטפט.

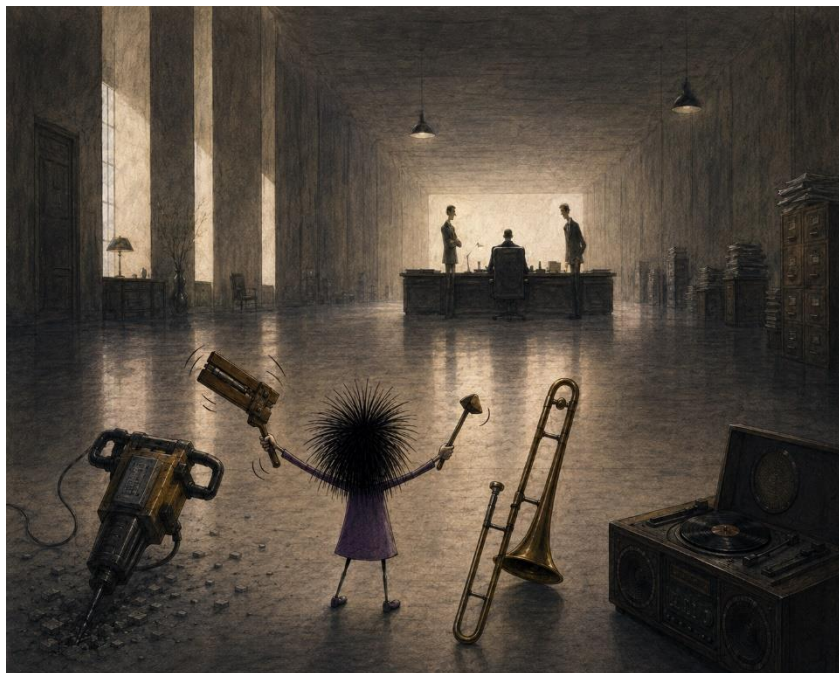
רציתי עבודה אמיתית. רציתי להיות שכירה... נראית לעין. הייתי בטוחה שיש לי כישרים. לא היה לי מושג אילו, אבל היו לי! יום אחד נתקלתי במקרה במודעה שנראתה לי מבטיחה. "דרוש אדם דיסקרטי, שאינו מושך תשומת לב. שכר מצוין." יצרתי קשר עם המודעה והגעתי לכתובת שנמסרה. האינטרקום זמזם. אמרתי את שמי, ו־בzzzzzzזינג... הודיע לי שהדלת נפתחה.

עברתי כעשרה מסדרונות, אינספור חדרים ענקיים, עד שהגעתי
למשרד, ימינה מהמעלית, בקומה השתים-עשרה.
פעמון.
אז צלצלתי... ונכנסתי.

החדר היה אפלולי.
בקצהו ישב אדם מאחורי שולחן כתיבה עצום.
מימינו עמד איש אחד, ומשמאלו איש נוסף.
הם שוחחו ביניהם.
"שלום!"
הם לא ענו.
התיישבתי.
הם המשיכו לדבר ביניהם.
חרקתי קצת את הכיסא, כדי לרמוז: "הללו! אני כאן!" אבל הם לא שמו
לב לשום דבר.
הוצאתי רעשן, מארש טורקי, פטיש אוויר וטרומבון.
אפילו שרתי *Dalida* בסטריאו.

מה לכל הרוחות זממו שלושת הטיפוסים האלה?
למה בכלל הזמינו אותי?
לא הצלחתי להבחין בפניהם.
"אלה בטח גנגסטרים! הם מתכננים לשדוד את הבנק הלאומי!"
ברור! איך לא חשבתי על זה קודם!
הם מארגנים שוד ומחפשים שותפה שלא תמשוך תשומת לב.

קמתי, התקרבותי אליהם ושאלתי:
 "זה בשביל שוד בנק?"

דממה קרה ומביכה השתררה בחדר.
 אחד מהם שאל:
 "מי זאת בכלל?"
 הצגתי את עצמי:
 "המודעה! קבענו פגישה. זאת אני, Invisible Woman!"

אחד מהם שרק חרש.
 השניים האחרים פרצו בצחוק והחלו לברך אותי בהתלהבות:
 "נפלא! את פשוט נפלאה!"
 הם סימנו לי לשבת והסבירו:
 "מדובר בקמפיין פרסומי. אנחנו מחפשים מישהי בדיוק כמוך — בלתי
 נראית — שתהיה הפנים של יוגורט **HV GLOUPS** !

כבר היו לנו ורמר והחלבנית שלו, אמא דניס, ג'ורג' קלוני, קתרין דנב...
עכשיו אנחנו מחפשים פרזנטורית חדשה. את. מהיום והלאה תהיי
הפנים של יוגורט **High Visibility – GLOUPS HV**!
כדי שתהיי הפרזנטורית של יוגורט **High Visibility GLOUPS HV**!
הרעיון היה נפלא:
אישה שכמעט אינה קיימת, ריקה כמו גביע יוגורט ריק, משוטטת בעולם
מבלי שאיש ישים לב אליה.
יום אחד היא — כלומר אני — לוקחת יוגורט **Gloups HV**, מסירה את
המכסה, ואז...

(שתיקה פרסומית ארוכה.)

ואני, כמו פרה יפה המתבוננת בגאווה בעגל שזה עתה נולד (ועדיין נוטף
יוגורט מותסס), משמיעה געייה אדירה ומפוארת.
הללויה!

”שקט... מצלמים!”

הסצנה צולמה בחוץ.

פעלתי בדיוק לפי התסריט...

היא, האישה הבלתי נראית עם גביע היוגורט הקטן, חשה שמשוהו מוזר מתחולל בה.

האם היא עומדת להפוך ל-HV? High Visibility?

האם תמשוך המונים כמו מגנט חלבי?

והם היו שם.

האנשים.

עשרות.

מאות.

אלפים.

יושבים בשורות, זקופים, על גביעי יוגורט ענקיים, כפית קטנה ביד.

כולם נעצו בי מבטים.
 בי.
 אני כבר לא מצאתי את עצמי.
 כבר לא הייתי אני.
 מה?... כבר לא הייתי בלתי נראית?
 רק... מוצגת לראווה כמו קינוח בחלון ראווה?
 את זה לא חזיתי.

האנשים, מאושרים, לא הפסיקו לנעוץ בי את עיניהם... ואז החלו למחוא
 לי כפיים.
 לא! בבקשה, לא זה!
 כנסתי לפאניקה וצעקתי:
 "אני רק פיתיון חלבי ומזויף! אני בסך הכול גביע ריק!"

קטסטרופה קטנה חלפה, התנצלה והמשיכה בדרכה.
כולם מצאו את עצמם שרועים על הרצפה.
לבסוף התפזר הקהל.

נשארתי לבדי, באמצע כמה גביעי יוגורט שעדיין התנדנדו.

ואז הרגשתי מאושרת.
צחקתי עד שהכפיות הקטנות התעקמו... וברחו.

השמים היו כחולים.
טוב עשיתי שגולדתי.